

Mielipidekirjoittamisen mestari peräänkuulutti sivistystä

Pälkäneläinen **Paul Tiililä** (synt. 22.10. 1931 Viipurissa) eli omannäköisensä, rikkaan elämän. Rikkautta oli se, että hän uskalsi aina sanoa mielipiteensä ja provosoidakin. Hän teki sen vuodesta 1948 saakka aivan viime vuosiin asti kirjoittamalla tuhansia yleisönsastokirjoituksia lähes 90 lehteen. Nokia-yhtiön entinen osastopäällikkö ei empinyt, kun hän mielipidekirjoituksiinsa, blogissaan ja Facebookissa alleviivasi voimakkaasti sivistyksen, hyvien tapojen ja hyvän suomen kielen merkitystä.

Hän suorastaan rakasti sanoja ja asiallista keskustelua. Hän kaipasi aikaan ennen 1960-lukua, sillä 1960-luvulla hänen mielestään yliopistot lakkasivat sivistämästä ihmisiä. Itse hän seikkaili sujuvasti tiedon ja taiteen maailmassa viimeiseen kesäänsä saakka. Vaikka arkea jo runteli aggressiivinen keuhkosyöpä, 88-vuotias Tiililä kirjoitti 275-sivuisen toimintaromaanin vauhdikkaasti neljässä kuukaudessa. Toimintaromaani *Isku Kremliin* oli hänen viides kirjansa. Sitä ennen ilmestyivät *Rehtorin päiväkirjat* (2005), *Isänmaa*

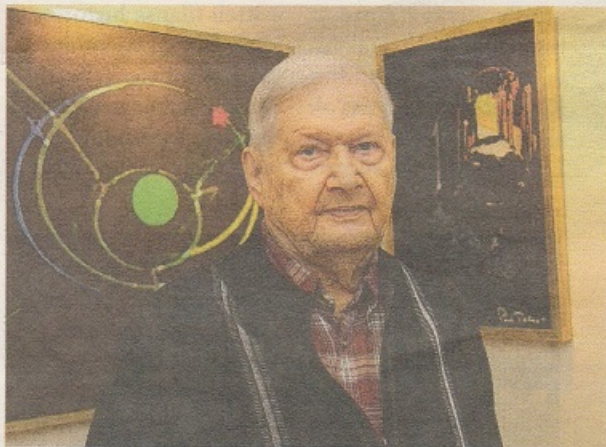
ja *äidinkieli* (2015), *Davosin pakti* (2019) ja runokokoelma *Trauma* (2019).

Yhtä määrätietoista ja tuotteliasta kuin oli hänen kirjoittamisensa, oli myös taiteenteko. Hän oli arvostettu taiteentekijä ulkomailla, erityisesti Italiassa. Italialainen Accademia Santa Sara myönsi hänelle Professore d'Arte arvonimen.

Hän osallistui noin 180:een näyttelyyn ja luvusta puuttuu valtaosa postitaidenäyttelyistä. Postitaiteilijana hän osallistui yli 1000 tapahtumaan ja näyttelyyn. Tiililän kuvataiteen teoksia on useissa kokoelmissa, muun muassa Emil Cedercreutzin museo Harjavalta, 1994, Detroitin Museum of New Art (MONA), 2001, Postimuseo Helsinki, 2004 ja Julistemuseo, Lahti, 2007.

– Kun Italiassa kertoo, että on itseoppinut, se on vain ansio. Suomessa suhtautuminen on toisenlaista, hän totesi.

Vaikka Paul Tiililän elämää muistellessa päällimmäisenä tulevat mieleen kirjoittaminen, taiteenteko ja hänen ihailtava rakkautensa **Rauni**-vaimoon, hänellä oli myös merkittävä työura ja kiinnos-

Paul Tiililä.

tusta poliittiseen vaikuttamiseen. Hän työskenteli erilaisissa hallinnollisissa tehtävissä ja ennen eläkkeelle jäämistään Nokia Oy:ssä tiedotuksen ja henkilöstöpalvelun osastopäällikkönä. Nokian Kirjeitä-henkilöstölehden päätoimittaja hän oli 1975–1980. Hän kirjoitti myös koko Nokia-konsernia koskevan Henkilöstöpolitiikka-nimisen ohjekirjansa 1975.

Hän oli myös Tampereen kaupunginvaltuuston ja sosiaalilautakunnan jäsen 1969–1972. Eläkevuosinaan hän toimi muun muassa Pälkä-

neen seudun kansalaisopiston italian kielen tuntiopettajana.

Paul Tiililästä, hänen älykyydestään ja kuivahkosta huumoristaan voisi kirjoittaa pitkästi, mutta ihmiset, jotka tunsivat tämän charmantin herrasmiehen, tietävät, mitä Tiililä itse tästä tuumaisi. Ei pitkiä jaaritteluja, kiitos, eikä tyhjän nauramista. Mielellään vain asiaa.

Paul kuoli sunnuntaiaamuna 12.heinäkuuta kotonaan Pälkäneellä.

Heli Mustonen

Toimittaja, joka tutustui työn kautta Paul Tiililään